

5) Indbetalingsperioden for hver indekskontrakt sættes lig 30 år, hvilket svarer omtrent til den gennemsnitlige indbetalingsperiode for de kontrakter, der hidtil er oprettet.

6) Udbetalingsperioden fastsættes til 13 år, svarende til middellevetiden for en 67-årig person.

7) Antallet af eksisterende indekskontrakter pr. 1. januar 1972, d. v. s. ved begyndelsen af første udbetalingsår, antages at være 1.500.000, svarende til en nettostigning på ca. 100.000 kontrakter om året. Antallet af indekskontrakter pr. 31. december 1964 androg ca. 800.000.

Med de nævnte forudsætninger vil den kapitaliserede værdi af statens forpligtelse til betaling af indekstillaeg andrage 8.500 mill. kr. opgjort pr. 1. januar 1972. I dette tal er ikke medregnet den merudgift, som må følge af fortsat tegning af indekskontrakter efter opgørelsestidspunktet.

Fradrages 30 pct. i marginal ligevægtskat af de udbetalte indekstillaeg, reduceres statens (herunder kommunernes) kapitaliserede udgift til ca. 6.000 mill. kr. Omregnes beløbet til 1965-kr., når man til et noget lavere tal.

Statens beregnede forpligtelse til betaling af indekstillaeg vil tynde statsbudgettet med samme vægt som en statsgæld i 1972 på 8½ mld. kr., at afvikle f. eks. med 425 mill. kr. om året i ubegrænset tid. Statens udbetalinger af indekstillaeg vil dog falde langt mere ujævnt.

I de første år efter 1. januar 1972 vil udbetalingerne andrage beløb af størrelsesordenen et par mill. kr. om året, hvilket også gælder for de sidste udbetalinger af indekstillaeg i en tidsbegrænset ordning. Skønsmæssigt kan man regne med, at maksimum for statens udgift til betaling af indekstillaeg vil indtræde nogle år efter århundredskiftet med et årligt beløb, der nærmer sig 1 mld. kr., stadig under forudsætning af, at der ikke tegnes indekskontrakter efter 1. januar 1972.

Dersom tegning af indekskontrakter indstilles med udgangen af 1965, skønnes statens udgifter til indekstillaeg at ville andrage 60 pct. af de anførte beløb.

Ved de foranævnte beregninger er der ikke taget hensyn til den begunstigelse for interessenterne, der ligger i, at indbetalinger

på indeksskonti kan fradrages i den skattepligtige indkomst mod betaling af indkomstskat ved uddrag. Den kapitaliserede værdi pr. 1. januar 1972 af denne begunstigelsesandrager skønsmæssigt 2.000 mill. kr., således at statens og kommunernes samlede forpligtelse — alle skattebetalinger undtagen formueskatten taget i betragtning — andrager:

Værdi af indekstillaeg efter	
fradrag af skat	6.000 mill. kr.
Værdi af øvrige skattebesparelser for interessenterne	2.000 — -
	<hr/>
I alt	8.000 mill. kr.,

i hvilket tal er indregnet de skattebesparelser, interessenterne allerede har opnået på de siden 1957 præsterede indbetalinger.

Beløbet skal forøges noget, dersom man regner med, at interessenterne i udbetalingsperioden gennemgående beskattes efter lavere sats end i indbetalingsperioden.

De nævnte tal for statens forpligtelse skal mere end fordobles, hvis man regner med 5 pct. i årlig prisstigning i stedet for 3½ pct.

Spørgsmål 82:

Der anmodes om en beregning over de fordele, en skattepligtig indtægt på henholdsvis 20.000 kr. og 200.000 kr. vil kunne opnå ved fuld udnyttelse af de fradragsmuligheder, der opstår, hvis det beløb, der skattefrit kan bindes i henhold til loven om beskatningen af renteforsikringer m.v., øges til 3.500 kr. og de første 2.500 kr.s renteindtægt gøres skattefri, idet det samtidig forudsættes, at renten af det skattefrit bundne beløb indgår i de sidstnævnte 2.500 kr.

Beregningen ønskes foretaget på grundlag af ligevægtsskatteberegninger.

Svar af 24. november 1965:

Under de i spørgsmålet angivne forudsætninger vil den skattepligtige indkomst blive nedsat med 1.000 kr. som følge af øget fradrag for indskud på kapitalbindingskonti m. v. og med 2.500 kr. som følge af skattefrihed for renteindtægter. Den samlede nedsættelse af den skattepligtige indkomst bliver således 3.500 kr.

For en forsøger i Københavns kommune